

DUMB BITCH HOURS

Bachelor i Billedkunst ved
Kunstakademiet i Trondheim

Kristina Rydningen

Våren 2020

Innhold

Innledning	2
Kvinne på internett	3
Bachelor prosjektet-Dumb Bitch Hours	9
Avslutning	16
Bildevedlegg	19
"Pappa og sander"	19
"Någen har styrta en limited edition Somersby på venterommet hos psykologen"	20
"Slikk meg"	21
Uten tittel	22
Eksempler fra fotosamlingen	23

Innledning

Jeg vil påstå at mitt kunstnerskap handler om å være kvinne, spesielt hva det vil bety i vår tid og teknologiske populærkultur, men også hva det innebærer å være kvinne for meg.

I bachelor-teksten min skal det greie seg mye om det å være kvinne i forhold til internett og populærkultur med særlig fokus på sosiale medier, instagram spesielt.

Internett er et fantastisk verktøy, og for meg er det synonymt med frihet. På internett blir sannheter avdekket. Store selskaper og maktpersoner blir avslørt med hele verden som publikum, oss vanlige dødelige får stor makt. Men som ved alle verktøy kan det misbrukes. Viktig informasjon kan spres raskt og effektiv, men det kan også hat. Tilgangen til nær alt av kunnskap på internett er tilgjengelig og "gratis", men likevel blusser troen om at jorden er flat opp igjen. Internett er med andre ord et tveegget sverd, der det gjelder å balansere riktig, noe jeg ser igjen i kunsten min. Mer om det senere.

På et individualistisk nivå er det også fordeler. På internett kan alle finne seg et miljø hvor man føler at en passer inn, noe som selvfølgelig gir stor glede. Dessverre gjelder dette også farlige miljøer som forumer der menn hater kvinner.

Internett handler om deling. Dele bilder, dele meninger osv. Det er helt klart trenden når det gjelder sosiale medier, som to tredjedeler av nordmenn bruker hver dag ifølge SSB. I min erfaring har måten vi deler på, og hvor mye, endret seg. Åpenhet er jo bra, men kan det bli for mye? Hvor mye er passelig? Både for samfunnet på nett og meg som kunstner? Jeg spør meg selv hvordan vil dette utvikle seg videre? Internett er nærmest essensen av tiden vi lever i og det er veldig spennende å følge med på den raske utviklingen.

Kvinne på internett

Feminisme, og dens utvikling og betydning i dag, er interessant i forhold til internett. I min fartstid på internett og sosiale medier har jeg lagt merke til at i de siste årene har det utviklet seg to ekstreme sider når det gjelder kvinnesyn på internett. På den ene siden har man influencerne som deler sine perfekte liv og kropper på instagram. Influencere er et ganske nytt fenomen og yrke. I bunn og grunn er de levende reklame som ikke skammer seg over å fremme produkter som skal tjene penger på unge jenters usikkerhet. Kim Kardashian og søstrene tjener f.eks millioner på sponsede innlegg om "Waist Trainers" og "FitTea". Produktene blir fremstått som

treningsprodukter og helsekost, men i realiteten er det korsett og avføringsmiddel under andre navn.

Samtidig skal det svares tilbake på dette ekstreme kroppspresset Kardashians og Co er gallionsfigurer for. På instagram finner man også et forholdsvis stort miljø med kroppspositivister som da er imot kroppspress. Kroppspositivisme er ikke noe nytt og handler i bunn og grunn om mangfold, og unngå et usunt fokus på kropp, men på instagram blir det noe litt annet.

Kroppspositivistene er på sin måte egne influencere som vil influence oss til å akseptere våre egne kropper, slik som de gjør. Det høres ut som en god tanke, men det er ikke til å ignorere at de mest profilerte navnene innen kroppspositivisme på instagram er farlig overvektige. Fedme dreper 3,4 millioner mennesker årlig ifølge WHO. Halvparten av alle nordmenn har en BMI på over 25, noe som defineres av WHO som overvekt. Det er altså et stort problem at vi er utrente, så det er ikke så lett som å bare akseptere seg selv. Er dette da så mye riktigere enn Kardashians og co på instagram?

Kroppspositivistene på instagram viser frem kroppene sine og lager humorvideoer for å få også deg til å akseptere din kropp. Humorvideoene består for det meste av å gjøre narr av sin egen kropp, for at du som ser på skal føle deg bra. Se eksempel [her](#). De får mye positive kommentarer, men jeg er redd for at kommentarene egentlig handler om at "åh yes, endelig noen som er mer utrent enn meg"

I beskrivelsen av videoen skriver de en "inspirerende" tekst om at du som leser også burde føle deg "fabulous" i din egen kropp, men for å være helt ærlig blir jeg like irritert som jeg blir på Kardashian og alle de andre bloggerne.

Om tanken er at dette skal gjøre kropp mer naturlig, så spør jeg meg selv om det er mulig at noe blir naturlig om vi maser om at det skal bli det? Kan man ikke bare legge ut det bilde av seg

selv i bikini uavhengig av hvilken kropp du har, uten å formidle at “ja, jeg legger ut bilde av meg selv selv om jeg er tjukk”? Å rett og slett bare gi faen, og ikke minst gi faen i å fortelle folk om å gi faen? Alle blir nærmest nødt til å skrive en tekst under innleggene sine som er “viktig og riktig”, som folk elsker å kalle det. Nåde deg hvis du legger ut bilde av deg selv i bikini fordi du er fornøyd med hvordan du ser ut.

Både influencere og kroppspositivister fokuserer på kropp, og det blir bare for mye.

Det blir for mye fokus på hva vi som kvinner skal være og ikke være, og det sier litt om hvor mye press det finnes da jeg ikke har nevnt menns forventninger og ønsker om hva kvinner skal være og ikke være. Jeg vil egentlig ikke ha noe særlig fokus på kropp i det hele tatt. Fokuset gjør at det blir umulig å skape et avslappet forhold til det. Det er veldig kjedelig at vi er nødt til å snakke om det i det hele tatt. Om noe må tvinges frem, er det ikke naturlig.

Når det gjelder kropp, så tenker jeg at begge sider av skalaen må innse et par ting. De aller fleste av oss ønsker nok ikke å være lubne eller overvektige om de kunne velge. Samtidig betyr heller ikke det å ha litt ekstra fett nødvendigvis at man er utrent og usunn. Det man må være klar over, er om man ønsker å være i god form og dermed være fornøyd med kroppens utseende, uten kroppspositivistenes unnskyldninger og influencernes juks, så er det eneste alternativet å trene og jobbe hardt for det. For veldig mange er det veldig vanskelig og kjedelig, men sånn er det, og det må man bare innse. Man kan ikke trosse naturen. Da får man bestemme, hva er viktigst for deg?

For meg er kroppen et verktøy. Kroppen er skuta og sinnet er kapteinen. Jeg fokuserer på funksjon, og det å være frisk. Jeg tenker på det jeg vil gjøre, det jeg vil oppnå, og det er flott at kroppen min står til dispensasjon. Det er en luksus ikke alle har. Man kan spør seg selv hva er

det som står igjen når du er borte? Hva husker du med et smil om munnen når du ligger på dødsleiet? Hvor sykt mange likes du fikk på rompebildet ditt fra Ibiza?

“Morsomt” er det at samtidig som man har alt dette fokuset på kropp så oversvømmes toalettene på ungdomsskoler og kjøpesentre fordi jenter skal ha på vasken for å skjule lyden av at de tisser. Tenk så flaut det hadde vært om man fant ut at kroppen og tissen først og fremst handler om funksjon?

Jeg er ikke så bekymret for meg selv når det gjelder kroppspresset som finnes overalt. Jeg er bekymret for de som er yngre enn meg. Jeg kan knapt se for meg hvordan det er å vokse opp nå, da disse problemene også var tilstede da jeg og mine venner vokste opp. Jeg er bekymret for de 11-årige jentene som tror på Kylie Jenner når hun sier hun fikk store pupper av å spise krem. Dette er alvorlig, og det er frustrerende å se hvordan man tar steg *bakover* når det gjelder kvinnehelse og rettigheter. Ikke bare fra influencere, men fra flere hold. Korsettet er her på ny og retten til fri abort er truet i 2020, hvem skulle trodd det?

I programmet “Line fikser kroppen” skal “ekte sex” filmes og vises frem i forhold til problematikken om at pornografi ikke er ekte sex. Men kan det bli ekte sex når kameraet er der? Kan man elske kroppen når man nærmest blir tvunget til det? Skal man elske kroppen sin? Jeg synes det blir for tynt.

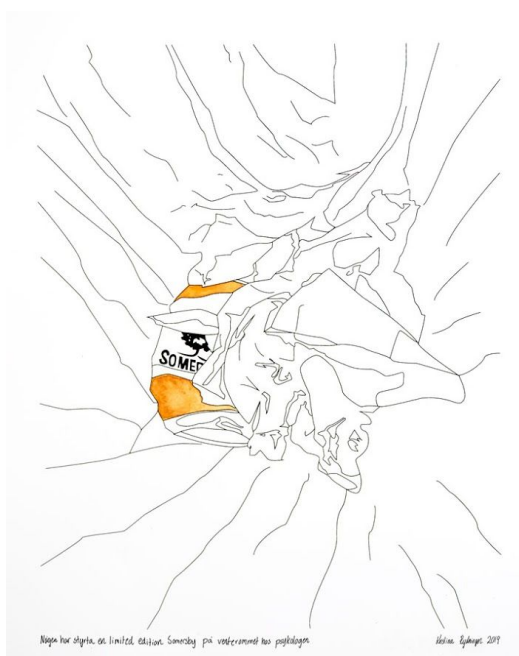
Det er ikke bare kvinners kropp det er fokus på, det er alt annet også. Alt skal deles. Lenge var problemet at alle skulle fremstå perfekte på sosiale medier, nå er det nye perfekte å vise at man er “uperfekt”. Angst har blitt trendy. Alle kjendiser skal gi ut dårlige bøker om “den tunge tiden”.

Det er bare for mye av alt der ute. Jeg spør meg selv om det rett og slett blir for mye åpenhet og deling? At det virker mot sin hensikt? Kanskje er det måten man deler på?

Men jeg kan også spør meg selv hvem jeg er til å mene noe om hva som er å dele for mye og for lite. Jeg er ofte selvutleverende i verkene mine. Jeg har blant annet malt et maleri av faren min på dødsleiet og jeg har lagd silketrykket "Någen har styrta en Limited Edition Somersby på venterommet hos psykologen".

Selv om jeg er utleverende så tenker jeg at det er annerledes på måten det blir gjort. Om jeg hadde stilt ut et fotografi av faren min på dødsleiet så hadde det blitt enda mer makabert. Når jeg har malt det så mener jeg at kjærligheten som også er tilstede kommer tydeligere frem. Når det gjelder psykolog silketrykket så avslører jeg at jeg har oppholdt meg på et psykologkontor, men ikke særlig mye mer enn

det. Hvordan skiller det seg fra alle med angst på insta og kjendiser som skriver bok om den tunge tiden? Jeg tenker at måten det blir delt på er annerledes, du må oppsøke et galleri for å se det, du får det ikke opp på instagram.

På instagram legger folk det ut på instastory idet de får et angstanfall. Å legge det ut på instagram knytter det også til ønsket om å få flere følgere og likes. Idet man tar opp iphonen for å filme sitt eget angstanfall så er jeg ikke sikker på om jeg tror noe på det lengre. Dette er en farlig utvikling som romantiserer å ha psykiske problemer. I silketrykket bruker jeg også humor for å fortelle om noe alvorlig. Humor er også ekstremt viktig for meg i kunsten. Humor stikker hull på alt som er farlig og er et godt virkemiddel. En av de vanskelige reaksjonene å få frem hos folk er latter syns jeg. Har jeg fått noen til å le så vet jeg at poenget også har kommet inn. Humor blir også en del av mitt bachelor-prosjekt.

Det føles risikabelt og frustrerende å lage kunst rundt disse temaene, men selv om jeg er lei av å mase om feminisme så er det tydelig at det fortsatt er nødvendig. Det føles ofte som om jeg tømmer enda en bøtte med rosa tekstil nedi et svart hull. Vi kommer liksom ikke videre, og jeg er redd for å gå inn i en feminist-felle av tekstil og broderi hvor vi maser om at mensen er helt normalt til et publikum som har fått det med seg for lenge siden, men vi må visst mase litt til. Uansett hva jeg gjør i kunsten vil det tolkes i lys av at jeg er kvinne, noe som jeg så på som en ulempe, men nå har jeg snudd opp ned på det. Jeg tenker litt på dette som jeg tidligere tenkte om mensen. Jeg pleide å si "Jeg er premenstruell, menstruell og postmenstruell. Så jeg er normal i ca en uke, så det er jo flott!". Med andre ord tenkte jeg mye på hvem jeg "egentlig" var, om det ikke hadde vært for denne forstyrrelsen. Det har jeg sluttet med, da jeg innså at mensen

er en megafon. Den gjør meg ikke til et rabiast monster som plutselig vil diskutere noe helt urimelig. Den forsterker det jeg sier. Mensen gir meg ammunisjon til å si ifra med kraft, og det samme skal jeg gjøre med å være en kvinnelig kunstner.

Bachelor prosjektet-Dumb Bitch Hours

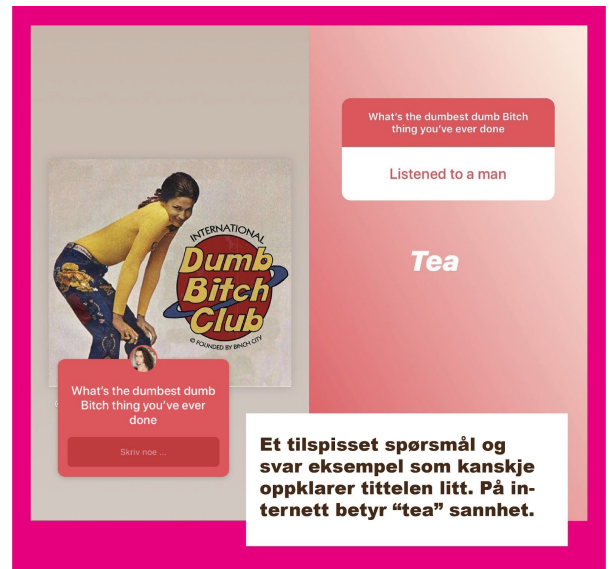
Jeg var i lang tid usikker på hva jeg ville gjøre som mitt bachelor-prosjekt, men det viste seg at det var rett under nesen på meg hele tiden.

I lang tid har jeg tatt engangskamera bilder og snapper, og kjent at dette er godt materiale, men ikke visst hva jeg skulle gjøre med det. I utgangspunktet er jeg jævlig dårlig på å ta bilder, noe som gjør at jeg blir jævlig god på å ta bilder. Min spesialitet er å dokumentere rot og røre, og generelt kaos. F.eks har jeg tatt mange bilder på ferier og studieturer med venninnene mine, hvor det alltid har vært høy flaskeføring. Vi klarer alltid å rote oss inn i de rareste ting, og det blir alltid morsomt.

Ved å bruke engangskamera blir det ærlig og ekte. Ingen kan si "nei, slett det! Slett det!", bildet blir som det blir. Det blir en ekte fremstilling av den kvelden, et lite fryst øyeblikk fra en morsom stund. Noe av det samme gjelder for appen snapchat. Jeg bare flekker opp telefonen ukritisk og

dokumenter det som skjer rundt meg og prøver å fange det som “bryter”. Slik som verket “Någen har styrta en limited edition Somersby på venterommet hos psykologen”.

Bachelor-prosjektet mitt ble et kunstverk av den typen der tittelen kommer først. Tittelen fanget et tema eller en slags stemning som jeg var ute etter, og som var i god tråd med internett-kultur og online-persona. Bachelor-prosjektet mitt heter “Dumb Bitch Hours”, men det kan ikke forklares med å oversette det til dum hore tid, det er dumb bitch i positiv forstand. Denne tittelen blir dessverre litt “de som vet, de vet”, men jeg tror veldig mange av de unge som eventuelt ser verket vil forstå.

Prosjektet begynte ved å samle alle bildene og videoene som hadde den utstrålingen jeg lette etter. Videre samlet jeg materialer som jeg forbandt med stemningen. Det var tomme pizzaesker med pizzahjul-merker etter at jeg hadde spist pizza direkte av den, sigarettesker, forskjellige pille-esker, tomme ølbokser, kvitteringer og tomme glass. Planen ble å kombinere disse bildene på materialene i form av maling, silketrykking, leire, og tegning. I tillegg var planen å også bruke noen ready-mades, som sko, parfymeflaske, tequilaflaske-hatt osv.

Med alle disse materialene ville jeg bygge en slags hangover-scene. På mange måter elsker jeg å våkne opp hangover. Rundt meg ser jeg sporene etter kvelden tydelig. Sminkebordet mitt står med skuffene åpne, sminken jeg har brukt er strødd på overflaten blant ølbokser og tomme glass. Rotet mitt er så avslørende for hvem jeg er. Hangoveren i seg selv er også noe man aldri skal undervurdere. Det fins jævlige hangovere som man ikke unner sin verste fiende, den hangoveren jeg tenker på er den hvor du kanskje er litt full enda. Du er sånn god sliten og alle følelsene dine har havnet utenpå. Du blir sensitiv og var. Det er som om alt blir kokt ned til essensen, og det blir krystallklart for meg hva som er viktig og jeg vet hva jeg må gjøre og jeg blir så glad for at jeg er meg. En god hangover er som en renselse. Dumb Bitch Hours er blant annet en feiring av den type hangover.

Hangover scenen blir nærmest en gjenskapelse av soverommet mitt etter en kveld på byen. Planen var å ta sminkebordet mitt, nattbord, sko og andre ting for å bygge denne scenen. Før corona satte alt på vent så jeg for meg hvordan dette skulle fungere på best mulig måte i gallery KiT. Jeg ville at publikum skulle gå inn i denne scenen, så jeg trengte å lage et avlukket rom, jeg bestemte meg for at et telt ville passe til intimiteten og looken jeg ville ha.

Teltet skulle selvfølgelig være rosa, og jeg ville spille på sirkustelt og spåkonetelt. Å gå inn i et intimt rosa rom vil selvfølgelig også spille på vagina og vulva som jeg synes er veldig passende. På gulvet ville jeg også ha et rosa gulvteppe, slik at ideen om å ha et avlukket rom ble mer gjennomført. Da ville man ikke se det grå gulvet på gallery KiT, og det ville også påvirke publikum på den måten at det ville være en annerledes opplevelse å tråkke inn. Jeg så for meg at inngangen på teltet skulle være sånn at man måtte bøye seg litt for å komme inn, men ikke så mye at man ikke tør, men heller ikke så åpent at man ser alt der inne og sier seg fornøyd med det. Over inngangen ville jeg også ha et rosa neon-skilt hvor det stod "Dumb Bitch Hours".

Jeg passet også på å planlegge slik at høyden på teltet ville passe for alle, og tok utgangspunkt i at folk stort sett ikke er høyere enn to meter. For å ivareta inspirasjonen fra sirkustelt ville jeg ha teltet rundt. Jeg tenkte at diameteren skulle være 220 cm slik at kanskje opp mot 3 personer kunne være komfortable inni teltet.

Når man snakker om Dumb Bitch Hours er det umulig å ikke trekke linjer til Tracey Emin's "My bed". For meg er "My bed" alvorlig og trist. Det er et godt og viktig verk som er tung å ta inn. Jeg har prøvd å unngå for mye av det alvorlige, og prøvd å holde det lekent og inviterende, slik at budskapet er lettere å svelge. Jeg har jeg måttet passe veldig godt på balansen i hva jeg viser. Viser jeg feil ting kan det raskt oppfattes som et useriøst verk om alkohol og festing. Jeg har f.eks bevisst unngått å ha med bilder der jeg eller venninnene mine er avbildet med menn, fordi jeg vet hvilken kategori noen mennesker ville plassert oss i. Enkelte kunne ha tenkt at vi er "crazy" jenter for oppmerksomhet fra menn, noe som ikke stemmer.

Nan Goldins ekte og rå fotografier har også vært en stor inspirasjon, og jeg ser mye vennskap og samhold i hennes verk, noe som er sentralt i Dumb Bitch Hours. Andre kunstnere jeg vil trekke frem i forhold til prosjektet mitt er Grayson Perry. Det er masse rosa, det er masse kjønn, men kanskje mest av alt beundrer jeg og kjenner meg igjen i hans useriøse seriøsitet.

I andre av feministiske verk har jeg kanskje brukt mer en belærende og litt sint pekefinger, og forsøkt å presse inn det glade feminist budskap. Et eksempel på dette er broderiet "Slikk meg" som er ganske så

aggressivt. Jeg er lei av snakk om hva vi kvinner bør gjøre, bør være, bør si, bør mene. I mine øyne handler Dumb Bitch Hours om det jeg vil kalle utøvende feminisme, i stedet for den belærende. I stedet for å være pedagogisk og tålmodig ved å si “dette er feil, og dette burde vi gjøre i stedet” så bare gjør jeg som kvinne det jeg syns jeg burde, og det jeg vil, og jeg viser det frem. Min hemmelige agenda er også at jeg tror at det er lettere å lure inn feminismen hos folk på denne måten.

Jeg viser frem mine venninner og jeg som er hølyytte, vulgære, som gjør dumme ting og som drikker for mye, i vår fulle rett. Det er happy-go-lucky, og deilig lettbeint, noe som jeg syns vi trenger mer av i kunsten og verden generelt. Samtidig er det ikke fullt så lettbeint heller. Måten jeg og mine venninner er på som kvinner, måten vi kler oss, at vi drikker like mye som gutta og mer enn det, kunne og ville ha fått oss i alvorlige problemer mange steder i verden. Tankene går vel med en gang til steining og pisking i land som Sudan, men allerede i Latvia er det forskjeller.

En gang fikk jeg høre fra to latviske gutter at “in Latvia, none of the girls are like you!”. Det var ment som et kompliment, som myntet på at jeg “ikke er som alle andre jenter”, som egentlig er en irriterende klisje som selvfølgelig ikke stemmer. De synes jeg var morsom og frekk i fletta, og at det var overraskende for en jente, fordi de er jo ikke morsomme. Jeg vet at jenter er i stand til å være morsomme, og jeg vet dessverre for godt også hvordan jenter blir lært til å svelge ordene sine, noe som også har blitt forsøkt på meg.

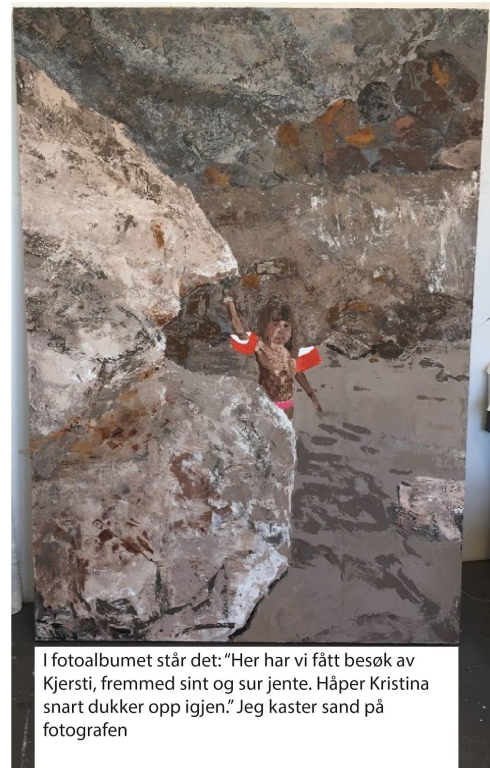
Som jente opplever jeg at jeg først og fremst er et potensielt ligg. Flere gutter er voldsomt hyggelige og snille helt frem til det blir klart at jeg ikke vil ligge med de. Jeg må ikke glemme at jeg er først og fremst et hull, dernest et menneske. Jeg er også bare så spennende som min

andre halvpart; Det er familiemedlem som kun viser interesse for meg utifra hvordan jeg svarer på spørsmålet "Nå...hvor har du gjort av kjæresten din i dag?" når jeg kommer i familieselskap.

Det har ikke vært gratis for meg å bli så frekk i fletta, morsom og fri som jeg er den dag i dag. Jeg har måttet stå imot kommentarer og oppfordringer fra nære omsorgspersoner. Jeg har fått høre "du som er sånn en fin jente må ikke banne så stygt!" og blitt forklart at jeg som "en fin jente" må avslå tilnærminger av gutter på en snill måte, hvis ikke kan de bli sinte på meg. Med andre ord er det min feil om jeg blir banket opp og voldtatt fordi jeg sa nei, og alle menn er potensielle voldtektsmenn. Tenk å høre det fra noen som skal stå deg nær som ung jente?

Disse ordene er kanskje ikke like alvorlige som kjønnslemlestelse og barnebruder, men de gjør skade på hvordan vi kvinner ter oss, og det lager store ringvirkninger. Jeg har heldigvis avslørt denne idiotien, men jeg tenker på dem der ute som ikke har det, og jeg undrer på om jenter som vokser opp nå om dagen også får høre og oppleve slike hinsides idiotiske kommentarer og holdninger? Jeg tenker også på de som tar disse ordene og holdningene for sannhet og viderefører dem til sine døtrene, og ikke *minst* sine sønner. Da får dumskapen bare fortsette i generasjoner, men jeg undres over hvem sin feil det blir? Neste spørsmål igjen blir hva er fri vilje om vi bare er produkter av arv og miljø?

Dette er noe jeg har jobbet med i et maleri som er basert på en hendelse fra da jeg var liten jente. Da jeg ble sint som liten ble jeg kalt for Kjersti, som skulle være et

styggere navn enn Kristina på det “monsteret” jeg ble da jeg var sint. Det var ikke før i voksen alder jeg innså hvor skadelig dette var. Ikke bare fikk jeg ikke uttrykket sinnet mitt, jeg ble gjort narr av i tillegg, noe som har fått store konsekvenser. Omsorgspersonene tok med seg sine forutinntatte oppfatninger av kjønnsforskjeller på et barn som knapt hadde en kjønnsidentitet. Jeg er hundre prosent sikker på at de omsorgspersonene som var med på dette ikke mente, og ikke forstod, skaden de gjorde. Men da spør jeg meg, hvem har skylden for skaden når disse omsorgspersonene ikke visste bedre og gjorde så godt de kunne med det de hadde?

Denne problematikken støtte jeg også på i nok et sinne-verk som var i samme gate som “Slikk meg”. Jeg begynte på et gigantisk broderi hvor teksten “Det er ikkje alle menn, men det er faen meg mange av dokk” skulle broderes med kvinne-hår. Jeg kastet meg over det med freidig mot, men som fort døde ut.

Broderiet kom fra en frustrasjon over at “alle” kjenner noen som har blitt voldtatt, men ingen kjenner noen som *har* voldtatt. Et mer alminnelig eksempel vil være at alle kvinner, til og med alt for små jenter, har opplevd seksuelt ladede tilrop på gata, såkalt catcalling. Men hvem er disse mystiske mennene som gjør dette? Er det en slags veldig aktiv gjeng med menn som turnerer Norge rundt for å passe på at absolutt ingen kvinner får gå til butikken i fred? Nei, det er jo ikke det. Når en av ti kvinner i Norge har opplevd voldtekt, så må det være en del som voldtar også, og det var dette broderiet skulle handle om.

Men så begynte jeg å tenke; hvem sin feil er det at noen ender opp som en voldtektsforbryter? Om noen spurte en uskyldig gutt om hva han har lyst til å bli som voksen så svarer han neppe voldtektsmann. Man kan ikke hjelpe hvilke kort man får utdelt her i livet, som f.eks hvilke foreldre og hvilken oppvekst du får. Om alt i universet leder opp til at du skal bli et menneske som gjør fæle ting, hvordan kan du hindre deg selv og plutselig tenke andre tanker enn de du

direkte og indirekte er opplært til å tenke? Det er mange som sier at alle mennesker har fæle tanker og at det som betyr noe er om du velger å handle ut fra disse tankene, men jeg er redd at vi nærmest ikke er i stand til å ta et fritt valg?

I tillegg til dette får jeg selvfølgelig dårlig samvittighet ovenfor de søte mennene der ute, som er reflekterte og gode. Ikke minst har jeg tenkt på antall døds-og voldtektstrusler jeg hadde fått i innboksen min om verket hadde blitt allment kjent.

Avslutning

Etter disse seksten sidene er vi kanskje ikke nærmere noen løsninger, men det kan vel hvertfall konstateres at det er mildt sagt et minefelt å være kvinne i vår tid, om det ikke alltid har vært det. Det er viktig å notere seg at dette er ord fra en hvit, heterofil jente som er født, oppvokst og bor i landet som tar andreplass i likestilling. Jeg kan ikke engang begynne å se for meg hvordan det må være å bli født som jente i et av verdens mange utviklingsland.

Jeg har følt meg ganske matt når det gjelder feminisme. Lei av å mase, og jeg rister på hodet når jeg ser hvordan grunnleggende rettigheter blir pellet på av uvitende mannfingre og også noen historieløse kvinnerfingre. Selv om jeg blir matt i lakken, har jeg raseriet igjen, og jeg er snart lei av å be pent. Jeg er forbannet over de alvorlige tingene som at Martine Vik Magnussen blir voldtatt og drept fordi hun er grei og medmenneskelig med feil fyr, men det er også bare *summen* av alle de små tingene, og hvordan de kanskje ikke er så små og ubetydelige. Jeg blir

sjokkert av å se inn i øynene til han som sex-trakasserte meg midt på lyse dagen. Der var det ingenting som fortalte at han så på meg som menneskelig.

Jeg er også lei av de ufarlige hendelsene, som bare er litt teite, om jeg ikke skal si ganske. Som feminist jobber du som representant 24/7. Om jeg må forklare hele feminismen på fem minutter over en øl ved bardisken til bare én til mann, så kan jeg ikke stå inne for hva jeg kan finne på å si eller gjøre. Kanskje jeg må donere penger til en organisasjon som sørger for menns tilgang til Google siden det tydeligvis er dårlig med det? Interessant er det at de frivillig lærer seg hvordan bitcoin fungerer, men at kvinner er mennesker blir litt verre.

Jeg vet jeg setter det på spissen, men nå er det faen meg nok. Jeg skal ikke si unnskyld først, jeg skal ikke være den som viker. Jeg og vi må fortsette å kjempe. Ingen kan gjøre alt, men alle kan gjøre litt. Min kunst, og Dumb Bitch Hours, får være mine små bidrag. Mitt lille håp er at noen som ser min kunst og opplever Dumb Bitch Hours skal bli inspirert og bare få littegrann mot til å gjøre det de trenger for seg selv, eller selv gjøre en bitteliten endring i sitt hjørne av vår forskrudde verden. Heldigvis er forventningene til kvinner så lave at det ikke skal mye til for å imponere stort. Skål og lykke til!

Kilder

Mathias Vedeler. 31. Juli 2014. "Vår overvektige verden", *Aftenposten*

<https://www.aftenposten.no/a-magasinet/i/Kv1wE/vaar-overvektige-verden?>

SSB, 12. September 2017. "Ni av ti surfer på nettet hver dag

<https://www.ssb.no/teknologi-og-innovasjon/artikler-og-publikasjoner/ni-av-ti-surfer-pa-nettet-hver-dag>

Stella Bugge og Bjørn Haugan. 17. Desember 2019. "Norge nest best på likestilling i verden"

<https://www.vg.no/nyheter/utenriks/i/0nJ48B/norge-nest-best-paa-likestilling-i-verden>

Mona Myklebust, Kaja Frøysa, Patrick da Silva Sæther. 21. April 2020. "Da bestevenninen ikke kom hjem"

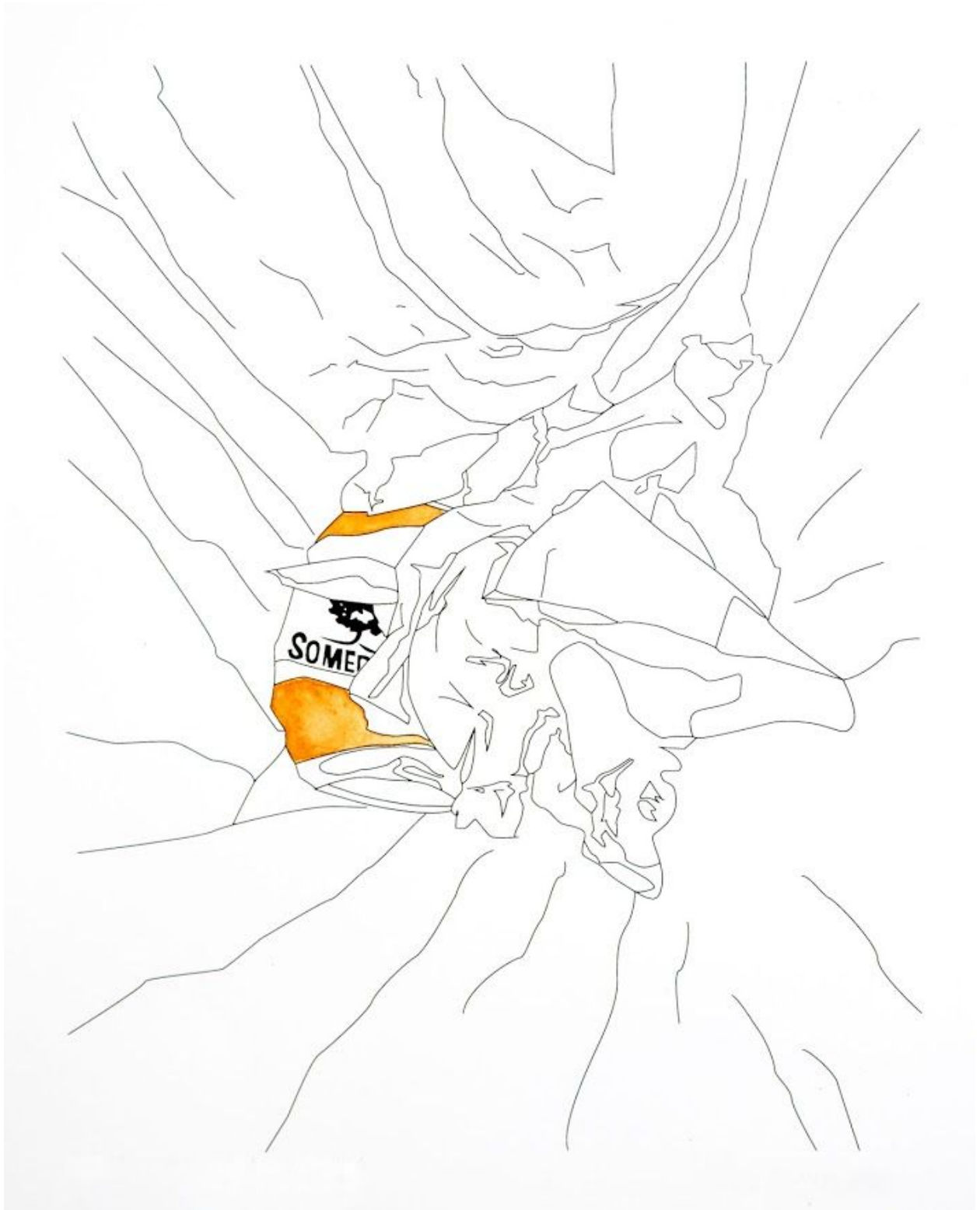
<https://www.nrk.no/dokumentar/xl/da-bestevenninen-ikke-kom-hjem-1.14975120>

Bildevedlegg

“Pappa og sander”

“Någen har styrta en limited edition Somersby på venterommet hos psykologen”

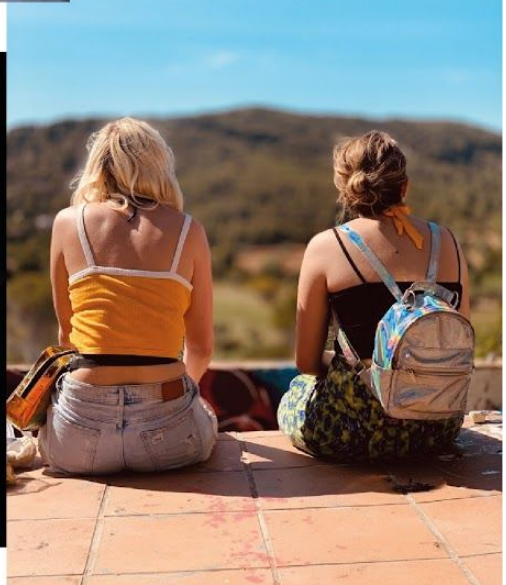

“Slikk meg”

Uten tittel

Eksempler fra fotosamlingen